

Mäntyharju 27.8.2017

Vesan tupariruno

Olavi Uotila

Syksyinen painajaisuni

No missä hemmetissä se taas piileksii.

Oikeasti tulisi sanoa hän.

Tänään tuntuu taas väkevästi,
ettei hän tulekaan minua tapaamaan.

Viime viikollakin sama juttu.

Odotin ainakin pari tuntia hartaasti.

Joko kolmas ohari putkeen.

Olenko tullut vanhaksi.

Onko ikää jo liikaa.

Onko sana kiirinyt.

Siellä samassa paikassa se ukko taas norkoilee.

Onko mestassa jotain pielessä.

Ei! Paikassa ei ole mitään vikaa.

Tässä olen kokenut jo kymmenittäin onnenhetkiä.

Tästä en lähde harhailemaan.

Vihdoinkin tuntuu, että hän on jossain lähellä.

Tunnen hänen tuoksunsa ja askelten äänen.

Pulssini kohoaa.

Tarkistan että kaikki on kunnossa.

Olen pukeutunut selvästi havaittavaan asuun.

Miltä hän tänään näyttää.

Pysähtyykö hän katsomaan minua.

Vai käveleekö vain ylpeänä ohitseni.

Menenkö polvilleni valmiiksi ja otan tiukemman asennon.

Voi hittolainen!

Siinä hän on.

Lopultakin.

Upea ilmestys.

Miten kauniit isot tummat silmät hänellä onkaan.

Onneksi ei ole jälkikasvua mukanaan.

Hänet minä otan.

Terästä katseeni äärimmilleen.

Tutisenko.

Pitäisikö ottaa rohkaisuryppy.

Ei.

Olen konkari näissä hommissa.

Tosi toimiin siis.

Mikäs tipu siihen nyt tupsahti.

Häiritsee juuri laukaisuhetkellä.

Onpa hän ovelampi kuin oletin.

On ottanut mukaansa valkoisen suojelusenkelin.

Voi helvetti.

Hän pääsi livahtamaan.

Ei ole ennen päässyt näin hassusti käymään.

Olenko hereillä vai sittenkin unessa.

Kokeilenpa kutsua riekkoa.

Josko tipu lohduttaisi minua.

Maistuisi tosin riekkokin rosmariinikermassa.